

Патријарх Порфирије: Не дозволимо да логика овог света, која је свуда око нас, буде претежнија у нашем животу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 4. јуна 2022. године, на празник Светог Јована Владимира, свету архијерејску Литургију у храму посвећеном том светом српском кнезу у београдском насељу Медаковић.

Саслуживали су преосвећена господа епископи хвостански и изабрани западноевропски Јустин и марчански Сава, као и високопреподобни архимандрити Нектарије, изабрани епископ јегарски, и Данило, директор Патријаршијске управне канцеларије. У наставку преносимо беседу Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија:

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, Господ каже апостолима својим: А и ви ћете сведочити, јер сте од почетка са мном. Сведочиће о Распетом и Васкрслом и Вазнетом Христу, сведочиће истину о Једноме у Тројици Богу и о Сину Божјем који је распет и васкрсао и вазнео се на небо ради спасења читавог света, читавог људског рода. Сведочење јесте оно на шта смо позвани ми хришћани. Позвани смо на проповедање Јеванђеља

Христовог, али ако имамо на уму појмове проповедати и посведочити онда нам постаје јасно шта је то Јеванђеље Христово. Ми често имамо потребу у својој најужој околини, а и иначе, да непрестано говоримо о Христу. Имамо потребу да често укоревамо једни друге због тога што нам се чини да онај други не иде путем заповести Христове. Имамо потребу да држећи Јеванђеље у руци као да држимо некакав кодекс правила кроз која тумачимо и судимо другима, кроз која проверавамо друге. Ево, Господ у Јеванђељу своме, и то показује искуство Отаца и Цркве, позива да сведочимо. Сведочити не значи само говорити и споља приказивати себе истинским хришћанином. Сведочити значи пре свега живети у Христу, живети Јеванђељем Христовим. Сведочити значи имати Јеванђеље Христово и заповести Његове пред собом као огледало и себе њима преиспитивати, огледати себе у Јеванђељу и у заповестима Христовим. Онда када угледајући себе живимо Христом, када се преображавамо, када растемо Христом, када почињемо све више и више да личимо на Христа, онда Христос делује кроз нас. Онда се Он пројављује кроз нас, онда смо ми истински и прави сведоци, а подвиг поста, молитве, љубави, жртве, праштања, кајања и сви други подвизи којима живимо треба да се одвијају, како каже Јеванђеље, у клијету срца нашег, тј. у тајности, само пред лицем Божјем. Сведок бити значи бити смирен човек, значи бити човек љубави, значи бити човек жртве, човек праштања, човек милосрђа. Позвани смо да будемо сведоци и самим тим онда постајемо најбољи, најгромогласнији и најјупечатљивији проповедници Јеванђеља Христовог. А како то чинити? То је једноставно. Знамо, сам Господ каже, да је Он дошао да не бисмо морали да лутамо, тумарамо и да идемо путевима који су изван Јеванђеља Христовог. Да Он није дошао и да нам није дао свој закон и јеванђељске заповести као смернице, као ограде који нас гурају од падова, ми онда не бисмо могли да разликујемо добро од зла, не бисмо могли да разликујемо грех од врлине, не бисмо могли да разликујемо светлост од таме. Једном речју не бисмо могли да препознамо Бога и љубав Његову. Господ је дошао и дао нам је Јеванђеље своје.

Према томе, ми немамо више изговора, не можемо рећи нисмо знали. Не можемо рећи није нам јасно, јер закон Христов и заповести Његове су најједноставније формуле и формулације блиске дубини срца сваког човека. Није ту потребна никаква специјална философија, објашњавања и мудрости од овог света, него је потребно, како каже апостол Павле, да духовно духовним тумачимо. Ми често користимо правило овог света, постављајући себе у центар духовне теме, духовне ствари самог Бога. Хоћемо да тумачимо и да разумемо логиком овог света. То напосто није могуће, али у исто време свака реч Христова, свака заповест Његова блиска је сваком срцу. Онда када

се отворимо за реч Христову осећамо мир, осећамо топлину, осећамо радост у души, а онда када затворимо себе за реч Његову, када покушамо своју реч да испоставимо као важнију, да своја правила и своје законе испоставимо као важније, тада настаје немир и фрустрације у нама и око нас.

Бити истински сведок Речи Христове значи говорити Христом, говорити Његовим речима, али себи. Запамтимо то! Научили смо да острашћени, огреховљени, испуњени егоизмом и самољубљем, сујетом, славољубљем, среброљубљем, испуњеним сваком страшћу, навикли смо да држимо лекције свима, да знамо све најбоље о свакој теми које се дотакнемо и наравно да знамо све најбоље о духовном животу и животу Цркве. Ко тако поступа у најмању руку је у заблуди, а надаље иде погрешним путем, помрачује и свој ум и своје срце и бива све затворенији за благодат Божју. Преображавати себе у Христу значи отворати своју душу за благодат Божју и осећати увек дубинско смирење и бескрајну љубав према сваком човеку, а нарочито оном који пада и који греши, нарочито оном који је на маргинама, како се то каже, друштва. Шта је Господ радио? Није седео у свом кабинету, писао текстове и разметао се памећу, него ишао до оног последњег човека који је био угрожен са свих страна, изнутра и споља и говорио му из Њега Самог о љубави узимајући сваку муку, сваку невољу до последњег човека на своја плећа и на свој крст и понео заједно са собом преображавајући све на небо.

Зато, браћо и сестре, да никад не дозволимо да логика овог света, која је свуда око нас, буде претежнија у нашем животу. Нећемо можда успети увек да се одбранимо од те логике. Острашћени смо, слаби, немоћни, падамо, грешимо, али да не дозволимо да прогласимо да је то исправно, да је дух овог света који се темељи, понављам опет, на једној истој гордости, да тај дух буде важнији, да он превагне у нашем животу, а то значи да не поверујемо случајно да својом празном речју, без унутарњег преображаја било кога или било шта убедити када је реч о духовном животу. Када је реч о Христу немамо потребу да се удварамо било коме. Немамо потребе погрешно да облачимо своју реч, да облачимо себе у рухо овог света мислећи да је довољно да се промени само спољашњи оквир, само рухо, јер овај свет не прихвата Христа. Логика овог света не прихвата Христа. Горди човек не прихвата Христа, јер Христос му је вишак, смета му баш због тога што када је Он дошао донео је са собом и путеве којима треба ићи да бисмо били истински и аутентични. Дошао је и нема више изговора и нема више оправдања! Зато ће многи попут оних Гадаринаца рећи Господу: Иди од нас. Нека би Господ дао да ми увек будемо смирени баш онако какви су били свети преци наши и да увек говоримо речима првих хришћана: Дођи Господе,

ин!

